

Surink herbariumui iš laukų žoles,
 mažyte Gabriele,
 plaštakės iš apdulkusios kolekcijos
 aplips tave kaip gėlę,
 tai kas, kad tu kupriukė,
 tu kvėpi medum,
 atėik čia, Gabriele,
 jau bibliotekoj prieblanda,
 ir mokytojo rankoj kalendorius –
 sklaidyk jį,
 krinta lapai, klasėje langai šlapi,
 sutemo, drovios
 ir giedros akys spindi,
 vis kiti vaikai tau veidrodžiuose rodos,
 plonėja kalendorius –
 gal jau šimtmetį sklaidai jį, Gabriele,
 ir dėl kitų tau širdį
 gal jau šimtmetį tebegelia kaip gėlė,
 jau apsnigtas herbariumas,
 sniegas tavo klasėj, Gabriele...

Juditos Vaičiūnaitės eilėraštis
 „G. Petkevičaitė-Bitė“ iš ciklo „Senos
 fotografijos“, sukurto aštuntojo
 dešimtmečio viduryje. Eilėraštyje
 jaučiame išskirtinio asmens istorijos
 pulsą – maža mergaitė bibliotekos
 prieblandoj, moteris giedromis akimis,
 mokytoja, kuriai širdį labiausiai gėlė
 dėl kitų. Taip, Gabrielė Petkevičaitė-
 Bitė priklauso lietuvių tautos mokytojų
 garbingai eilei – tarp Vinco Kudirkos,
 Juozo Tumo-Vaižganto, Marijos
 Pečkauskaitės-Šatrijos Raganos,
 Vydūno. Mokytoja ir tiesiogine prasme,
 ilgai mokytojavusi Panevėžyje, bet to
 neužtenka aukščiausiam mokytojų
 rangui. Iki jo pakylama, kai klasė,
 auditoriją sudaro tauta, bendruomenė,
 visuomenė, kai rūpinamasi žmonių

